

בנית משפחת גאולה

צ'יפי: מי האורחים שלנו לסעודת ליל שבִּת? שוב כמשפחת יצחקי הנחמדה?

אפא: דוקא לא... הפעם השוכנים עם התאופים, מן הבנין מפול.

שרי: באכתי?! אפאל'ה! הם יצעקו עלי!

צביקה: הם לא יאצו? הם לא יתעצבנו?

אפא: ילדים, אבא השקייע כאפצים והצליח להפר ולגלות את הטוב שונכצא עכיק, גם בלב של השוכנים האלו. הם גאים לכאן כדי לראות סעודת ליל שבִּת ואנחנו נקבל אותם בסדר פנים יפות.

צביקה: וואו, אבא, בנראי חפרת כפיט עכיק! לא השוכנו שפסתטר שם כפשוה טוב...

אבא: אני בטוח שבכחלק הסעודה, גם אתם תצליחו להפר ולמצא את ה'פנים הזבים', הטוב והאור שנקים באורחים שלנו. אנחנו זוכים להשתתף בעבודה הרוחנית שעשה יצחק אבינו בפרשת השבוע - חפירת הגארות בעמק האדמה כדי למצא פנים חיים. את העבודה הזו נכשיר בעזרת השם, עד שנגלה את כל הטוב שבטולם - בבוא הגאולה.

והבטיח כי לא יאנה לו ולהם כל רע. יום המשפט הגיע. לפני השופטים, ובראשם המושל המחוזי, התייצב הכמר ופתח בנאום רוי שטנה על הנזקים שהיהודים גורמים. בצבעים עזים תאר את 'מעלליהם', שעליהם מנצח כביכול הצדיק.

מושל המחוז שמע את הדברים בנחת. שמע הצדיק ונפלאותיו היה ידוע לו והוא כבדו מאוד. לעמת זה היה בלבו על הכמר, שבשנאתו ליהודים גורם הפרות חק ואבדן הסדר בעיר.

"אמרנא לי", פנה המושל אל הכמר, "האם יש הוכחה שיהודי כלשהו גרם בגידו נזק לצבור?"

"אין הוכחה למעשה ממשי של גרימת נזק", ענה הכמר בקול יבש, "אך בגידו הוכחות כי המגפה ברחובותינו באה בגללם".

"כיצד?", שאל המושל, שכבר ידע על הארועים, אולם העמיד פניו תם.

בהתלהבות ספר הכמר על התפרצותו של הצעיר היהודי אל רחוב הגויים, אגב פזור מטבעות כסף לכל עבר, וכי מאז נעלמה המגפה מרחובות היהודים, בעוד היא מכה על ימין ועל שמאל בשכונות הנוצריות.

"אם כן", נעשה קולו של המושל תקיף וסמכותי, "יש להטיל על היהודים ענש כבד, ואתה הכמר תהיה ממנה על בצוע גזר-הדין".

שמחתו של הכמר נראתה היטב על פניו, והוא זקף את אזניו לשמע את גזר-הדין. שקט השתרר באולם, והמושל המשיך: "מחר בבקר תעבר אתה ברחובות היהודים, ותפזר אצלם מלוא חפנים מטבעות כסף, מדה כנגד מדה..."

יצאו מדעתם", גחכו ביניהם. מאותו יום דעכה המגפה בשכונות היהודים, וגם מי שחלו החלו להרפא. לעמת זה, בשכונות הגויים הוסיפה המגפה להפיל חללים, ורבים מהפורעים שאהבו להציק ליהודים נפגעו.

דבר פזור המטבעות נודע לכמר האנטישמי. הוא החל לחקר בענין וגלה כי זו היתה הוראתו של הצדיק. בתוך כך נודע כי המגפה נעלמה משכונות היהודים, והכמר קשר מיד בין הדברים.

משלהב משנאת ישראל רץ הכמר אל מושל המחוז והגיש תביעה כנגד הצדיק. המושל הורה לקבוע מועד למשפט. שוב עטפה חרדה את הקהלה היהודית. הם הכירו את שנאתו של הכמר, וידעו כי הסכנה נשקפת לא לצדיק בלבד, אלא הדברים עלולים להתפתח לפעולות נקם כנגד כל יהודי העיר.

כאשר הודיעו לצדיק על המשפט לא נראה נרגש כלל. להפך, הוא עודד את בני קהלתו להתחזק באמונתם ובבטחונם בהשם,

הוא אינו אוכל ואינו ישן; אולם הפעם אין הוא מצליח להעביר את רע הגזרה. כשראה שכל מאמציו עלו בתהו אמר למקרביו: "אין לפנינו עצה אלא לקיים את מה שנאמר בגמרא על הפסוק 'ואתן אדם תחתיך' - אל תקרי אדם אלא אדם". יבואו שונאי ישראל תחתינו והגזרה תחול עליהם".

הוא בקש מפרנסי העיר להביא לפניו מאה וששים מטבעות כסף, לשם עריכת 'פדיון נפש' מיוחד. הפרנסים מהרו לקיים את בקשתו,

והוא הסתגר בחדרו. כמה מבני העיר, שהתמצאו ברזי הקבלה, התלחשו שהצדיק עורך עכשו 'פדיון' מיוחד, שסודו ידוע רק לצדיקים הגדולים, באמצעות מאה וששים מטבעות כסף, כמנין צלם'.

דרוכים ומתוחים המתינו ראשי הקהלה לצאת הצדיק מחדרו. כעבר זמן יצא רבי צבי אריה, צרור המטבעות בגדו, ואמר: "תנו שקית זו לבחור צעיר וקל-רגלים, שיעבר בריצה ברחוב המסכן, שבו שונאי-ישראל מתקבצים, ויפזר שם את המטבעות".

הוראת הצדיק התמלאה מיד. בחור נמרץ לקח את צרור המטבעות הכסף, חצה בריצה מהירה את הרחוב המסכן ופזר את המטבעות לכל ארכו.

כשהגויים ראו את הבחור היהודי נכנס אל הרחוב, החלו לדלק אחריו, אך במהרה עטו אל השלל והחלו להתקוטט על המטבעות. בכל פנה לארץ הרחוב נראו התגודדויות והתפתשויות בין פרחחי הגויים, שנסו לחטף זה מידו של זה את מטבעות הכסף. "היהודים

קוראים בענין

מדה כנגד מדה

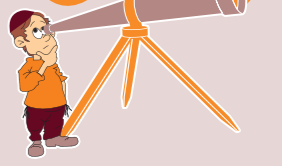
מגפה קשה פשטה בעיר אליק שבמערב אוקראינה. מיום ליום גדל מספר הנספים בה, במיוחד בין צעירים ועוללים, ואין מושיע. הצבור קבל עליו תעניות, תפלות ודמעות נשפכו כמים, אולם שערי שמים כאלו ננעלו, והמצב מחמיר והולך.

המכה הזאת באה בתקופה קשה לקהלה היהודית. מאז ומעולם סבלו היהודים משכניהם הגויים, אבל בעת האחרונה החמיר המצב מאוד. הדבר קרה בהשפעת הכמר המקומי, שהיה שונא ישראל משבע, והטיף השכם והערב לשנאת היהודים. בעקבות דברי ההסתה רבו הפגיעות ביהודים, והיה רחוב אחד שכל יהודי שעבר בו היה מתקף ומכה באכזריות.

צעיר התגורר הצדיק רבי צבי-אריה מאליק, תלמידו של המגיד ממזריטש. כוחו הרוחני והנפלאות שחולל היו שם-דבר בכל הסביבה. היו צדיקים שכנוהו בחבה 'הגנב', באמרם שגם כאשר שערי התפלות ננעלו, הוא מצליח לפרץ את כל המנעולים, לחתור תחת כסא הכבוד ולבטל את הגזרות.

עם פרוץ המגפה לא חדלו מלהתדפק על דלת ביתו. הורים לילדים חולים וראשי הקהלה, כלם משועים בבקשת ברכה לרפואה ולהפסקת המגפה. הצדיק עומד ומתחנן, מפיל את תחנונו לפני הקדוש-ברוך-הוא, דמעות זולגות מעיניו,

דמות מהפרשה

פטמוצי מקלבריה

בכפרים השלויים של דרום איטליה, אין הרבה שנויים מיום ליום. השמש זורחת, השמש שוקעת, פעם גשם ופעם שלג. אבל יש תקופה אחת בשנה ששונה מתמיד.

בחדשי הקיץ, לקראת סוף העונה, נוחתים פתאום בעירות שלנו עשרות יהודים מזקנים, חובשי כובעים שחורים ועוטי חליפות כהות.

מה יש להם לחפש אצלנו? אתרוגים כמובן! האתרוגים המיוחדים של "קלבריה". החסידים מקפידים לברך עליהם בחג הסוכות ומוכנים לשלם עליהם כסף רב.

הסוחרים מלויים במשגיחי כשרות, המודאים שלא הרכבו את האתרוג עם לימון. במקרה כזה האתרוג פסול לברכה.

אחד מהם הסביר לי פעם, כשיצחק ברך את עשו בשאריות הברכות שנותרו לו, הוא ברך אותו "משמני הארץ יהיה מושבך". חכמים דרשו שהארץ השמנה שעשו קבל היא איטליה, ארץ משבחת עם פרות משבחים. בהתאם לברכה הזו, לוקחים אתרוגים מאיטליה.

חסיד אחר ספר לי, שיש קבלה מדור לדור, שכאשר השם אמר "ולקחתם לכם פרי עץ הדר", שלח משה רבנו שליחים על ענן מהיר, שביאו אתרוג מקלבריה! אכן, זכינו לזכות גדולה.

מגלים עולם

לפני כשבעים שנה, כאשר הבריטים, ששלטו אז בארץ ישראל, חפשו מקום נוח להקמת נמל, החלט על בנייתו דוקא בחיפה, שכבר היה בה נמל בעבר. המפרץ הטבעי שלה, המוגן מסערות היה מתאים למטרה זו.

נמל חיפה והבתים הקטנים שמאחוריו היו אלה שנגלו ראשונים לעיניהם של מאות אלפי העולים שהגיעו לארץ ישראל, בתקופה שהארץ היתה לא מישבת ולא מפתחת. כמוהם, גם הפליטים שנצלו ממחנות ההשמדה באירופה.

כיום נמל חיפה הוא נמל מודרני ומהנה את אחד ממקומות העגינה העמקים והמוגנים ביותר בים התיכון. מסוף של מכולות (תבות מתכת ענקיות לאחסון) פועל בנמל ומנהל על ידי מערכת מחשבים משוכללת. ו... כן, גם נוסעים ותזרים עוברים דרך נמל חיפה.

מחכימים ונהנים

חברים טובים

החת"ס סופר הקפיד מאוד שבניו יתחברו עם חברים טובים, והיה מתעניין מאוד בקשרים החברתיים שלהם. פעם אחת הסביר מדוע הדבר חשוב כל-כך:

התורה מספרת על רבקה "ויתרצו הבנים בקרבה". כשהיתה עוברת ליד בית מדרש היה יעקב רוצה לצאת. ונשאלת השאלה, למה רצה לצאת, והלוא כשהעבר בבטן אמו בא מלאך ומלמדו את כל התורה כלה. וכי בבית-המדרש היה מורה טוב מזה?

והתשובה היא שכאשר שרויים במחיצה אחת עם עשו, אין כל תועלת בלמוד התורה אפלו מפי מלאך, ולכן יעקב רצה לצאת משם ולהפרד מעשו...